

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2010. július

XVII. évf. 7. szám

A minősíthetetlen is minősít!

“Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából...” Máté 15,11

A múlt év májusában nyílt levélben igyekeztem megszólítani felvidéki politikai közéletünk vezető személyiségét. Figyelmeztetni kívántam azokra a mindennapi gondokra, amelyek következtében egyre inkább elfordul magyarságunk azoktól, akiknek közösségünk képviselője lenne a feladatuk. Válasz ugyan nem érkezett, és semmi sem utalt arra, hogy meglátásaimat komolyan vették, viszont a levél olvasottsága a *felvidék.ma* weboldalon napokig első helyen volt. Már ez is azt mutatta, a felvetett észrevételekkel jó lett volna komolyan foglalkozni. Egy év múltán ismét érkezett egy választásra buzdító levél, melyből gondolom, ezerszámra küldtek szét. Nem találtam még csak utalást sem arra, hogy milyen megoldásokat javasolnak a magyarságunk lemorzsolódására stb., viszont figyelmembe ajánlották azt a jelöltet, akinek négy évet sikerült eltölteni a parlamentben felszólalás nélkül. Igaz, választói képviselőként sem végzett érdemi munkát. A jelöltek egy része a „színtelen, szagtalan” jelzővel jellemezhető leginkább. Mindehhez az elmúlt húsz évben folyamatosan hallott kisebbségi sérelmek felsorolása adódott, ami valójában nem erősítette a felvidéki magyarság választókedvét. Már 1990-ben is megfogalmaztam egy nagygyűlésen, hogy a parlamentben megoldási javaslatokat elfogadni csak többségi szavazással lehet. Igaz, borgőzös hangok akkor is lehurrogtak. Mindezek ellenére nagyon sajnálatosnak tartom, hogy a választásokon felvidéki magyar képviselőtünk féloldalasra sikeredett. Bizonyára erre is szükség volt ahhoz, hogy végre újragondoljuk helyzetünket, s megszabadulva a lelki görcsöktől, több évtizedes beidegződésektől végre érdemi program szülessen, amely segít megállítani falvaink magyarságának

„színeváltozását”, a megélhetés miatti el- és kivándorlást. Sikerül elérnünk, hogy városaink a nemzeti kultúránk ápolásának kiemelt helyei lesznek, s nem asszimilációs „olvasztótéglék”, ahol két nemzedék alatt nyelvet és kultúrát vált az odatelepült magyar. Ehhez azonban valódi összefogás kell. Az elmúlt húsz évben csak hit és erkölcsi alapokon nyugvó összefogás nem jött létre. Megbélyegezett, kizárt és kiközösített magyar magyart, észre sem vé-

tők nagy részében a minősíthetetlen hangok felerősödése azonban határozott ellenérzést váltott ki. Akik minősíthetetlen jelzőket használtak, azokat a választók leminősítették. De egy választási eredménynél is figyelmeztőbbek Jézus szavai, aki azt mondja: **Ami azonban kijön a szájából, az a szívből származik. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, ha-**

Sigra temploma

ve, hogy a politikai boszorkánykonyhán készült hatalmi játékok rászédettjévé vált.

Ma már nem is várnak el politikus-tól igazi morális értékeket, vagy kiemelkedő képességet, amely méltóvá tenné, hogy ne csak magyarként, vagy pártja engedelmes szavazógomb-nyomogatójaként üljön egy parlamentben, községi képviselőtestületben. Talán Mikszáth által leírt, több mint száz évvel korábbi mentalitást sikerült életre kelteni?!

Sajnos ennél is rosszabb történt. Folytatódott nemzetiségi közéletünk eldurvulása. A felvidéki magyar válasz-

mis tanúbizonyságok és az istenkáromlások. Ezek teszik tisztátalanná az embert. Mt.15,18-20

A felvidéki magyarság megmaradásának, lelki, szellemi és gazdasági létének alapja csakis az lehet, ha a Jézus Krisztustól kapott minőségi alapra épül. Ez pedig arra tanít, hogy egy nyelvi-kulturális közösséghez tartozás önmagában nem elegendő. Szükséges, hogy nemzetiségi létünket a krisztusi tisztaság és igazság minőségével éljük meg, amely még az elvesztett megkeresi, a megszállottat megtisztítja, s az eltévelyedettet megigazítja!

Csoma L

Nemcsak kenyérről él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 45. része

Amit ebben a rövid részben olvashatunk az egy ígéret az ÚR részéről és egy bizonyoságtétel Bárúktól.

Korunkra az ígéretes és ígéretesek sokasága jellemző. Különösen ilyenkor, választások idején tapasztalhatjuk ezt. De ha jobban bele gondolunk, a reklám sem más, mint ígéretes. S ezzel naponta szembesülünk. Olyan sok zúdul ránk, hogy szinte már nem is mérlegeljük, mennyi belőle az igazság, s mennyi a félrevezetés. A politikai igazság kiderítésével elemzők próbálkoznak, a reklámozott árukkal a fogyasztók védelmére létre hozott szervezet foglalkozik – több, kevesebb sikerrel. De alig van annak jele, hogy a civilizált(?) emberiség vehemensen tiltakozna a sok hazugság ellen. Pedig volt idő, amikor még az adott szónak olyan becsülete volt, hogy papírra sem kellett írni egy ígéretet, mert emlékeztek rá, mert megtartották azt akár nemzedékeken át is. Persze, akkoriban többen, többet hallották, és komolyan vették azt, hogy Isten parancsolatait meg kell tartani! A Biblia tanítása a mindennapi életben is zsinórmértékként szerepelt. Abból pedig számtalan példát idézhetek, amelyek arra voltak bizonyítékok, hogy Isten ígéreteit megtartja.

Az ÚR Bárúknak adott ígérete, amelyet itt elhangzása idejével együtt olvashatunk, mintegy negyed századdal visz minket vissza az időben. Ekkor (a Krisztus előtti 605. esztendőben), győzi le Nebukadneccar döntő csatában az egyiptomi fáraó seregét. Ez az esemény Jeremiás számára is jelzés értékkel bír, hiszen elhozta az ÚR azt a sereget, amely ha Júda ellen fordul, az addig kigúnyolt prófétai kijelentései véres valósággá válhatnak. Ekkor diktálja le azokat a prófeciákat először Bárúknak. Ha Jeremiás könyvének első 35 részét újra elolvassuk, akkor jobban megértenénk a Bárúk lelki állapotát, amelyet az ÚR szava is jellemez. Az sem lehetetlen, hogy ekkortól kezdődik közös szolgálatuk. Vagy fiatal volt, s ezért nem ismerte Jeremiás minden prófeciáját. De az a tény maga, hogy háború vár az országra elég ok az

aggodalmas jajra, hiszen mások életével egyetemben saját sorsa is bizonytalanra vált. Isten látja gyötrő félelmét, s ezért Jeremiáson keresztül vigasztaló üzenetet küld számára: „Mert most veszedelmet hozok minden emberre – így szól az ÚR-, de te ajándékkal kapod az életedet, bárhová megy”.

A prófétai ígéretből először is az válhat világossá az ember számára, hogy Isten ennek a mindenségnek egyedüli, hatalmas Ura. Ő építette, ami eddig épült, de most lerontja azt. Eddig ültetett, most gyomlálni fog. Nem az ellenség hozza a veszedelmet, hanem az ÚR. De mert egyedül Ő dönt, akit meg akar tartani, annak a veszedelmek között is meg tudja őrizni az életét. Az viszont nem lényegtelen, hogy a tőle kapott élet az iránta tanúsított hit és szolgálat függvénye. (A 39: 18-ban hasonló ígéretet kapott hűsége jutalmaként Ebed-Melek is).

A Bárúk sorsát felidézve akár azt is mondhatjuk, hogy kevesebb szenvedést kell elviselnie, mint Jeremiásnak. De nem marad kívül a történéseken, hiszen Egyiptomig követi Jeremiást. Végül pedig a lejegyzett iratokkal bizonyára ő érkezik vissza. Mert ilyenek az ÚR ígéretei. Ha pedig nem tudunk ilyen bizonyossággal ígérni valamit, akkor inkább ne ígérjünk. Gondoljunk Megváltónk útmutatására: „Ellenben a ti beszédekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.”

Azzal kezdtem e rész magyarázatát, hogy amit ebben a rövid részben olvashatunk az egy ígéret az ÚR részéről és egy bizonyoságtétel Bárúktól. De hol van a bizonyoságtétel? Hiszen úgy gondolják sokan, hogy a bizonyoságtétel egy szépen fogalmazott beszéd, amelyben elmondunk valamit – jó esetben személyes hitelményt, az Úr kegyelmének megtapasztalását életünkben, rosszabb esetben meg csak beszélünk, mert halatni akarjuk szavunkat... Sajnos ilyen is van.

A Bárúk bizonyoságtétele nagyon egyedül. Egy tollforgató különleges bizonyoságtétele. Hogy ne én áradozzak

róla, olvassuk el a Jubileumi kommentár tömör tudósítását e bizonyoságtételről:

„Joggal feltételezhetjük, hogy Bárúk tudatosan iktatta ezt a személyesen neki szóló prófeciát a Jeremiás szenvedéséről szóló elbeszélése végére, bár időrendben jóval korábban hangzott el, mint a 44. részben elbeszéltek. Ebben az eljárásban elsősorban nem szerénysége vezette, hanem az a szándék, hogy személyes élettapasztalata alapján tegyen bizonyoságot Isten ígéretének a beteljesedéséről. Kr. e. 605-től mintegy negyedszázadon át tapasztalta meg Isten ígéretének helytálló voltát. A Jó-jákim idejében való üldöztetésen (36:26), Jeruzsálem ostroma viszonagságain, az Egyiptomba való hurcoltatás megpróbáltatásain keresztül Isten megtartotta életét.”

Ez a fejezet Bárúk munkája végén a pont. Ez a pont viszont az ígéretét megtartó, mindenható Úrnak mondott csendes hálaadás, de az utána következő számára hagyott hatalmas bizonyoságtétel is. Bár csak minden, az általa étellel megajándékozott emberi útból hasonló hála áradna az ÚR felé!

Ima: Mindenható kegyelmes Atyám a Jézus Krisztus által! A Te ígéreteid mind igazak és ámenek. A földi ember csak kicsiségét leplezi le előtted, amikor ígérettel próbálja nagyobbak mutatni magát, hogy versenyre keljen Veled. De akaratod ellen semmit nem tehet. Add, hogy a Te akaratod megismerésében buzgólkodjunk, s azt cselekedjük, amit Te vársz el tőlünk, mert még akkor is csak haszontalan szolgálk vagyunk, hiszen kötelességünket tesszük. Ha pedig erőnk fogyna, félelem gyengítene, erősíts a tetet öltött IGE által, akinek áldozata révén nem csak itt, de országodban is élet vár reánk. Földi vándorlásunkat vezesd Szentlelked és Igéd útmutatásával, hogy bizonyoságtétel lehessen másoknak, és hálaadás Neked. Tarts meg szerettemmel, közel és távol valókkal egyetemben - a mi Urunkért, Jézusunkért! Ámen.

- id. f.-

GYÜLEKEZETEINK életéből

Két iskola testvérkapcsolatának kezdete

Valamikor tavasszal, egy előzetes telefonos megbeszélés után, Hudák Bálint igazgató úrral autóba ültünk, és elutaztunk Dombrádra (Magyarország), hogy testvériskolai kapcsolatok kiépítését kezdjük az ottani református általános iskola és a vajáni református alapiskola között. Nem kevés izgalommal a szívünkben indultunk útnak, és ez az érzés minden megtett kilométerrel egyre csak fokozódott. Ez azonban hamar elmúlt, mert az a fogadtatás, melyben Nt. Sipos Kálmán résztesített bennünket, teljesen eltüntetett minden feszültséget és izgalmat. Rengeteg kedvességgel, szeretettel fogadott bennünket, és már néhány percnyi beszélgetés után úgy éreztük, mintha már évek óta ismernénk egymást. Amikor hazafelé indultunk már tudtuk, hogy a lehető legjobb helyre vezetett bennünket az Isten, és éreztük, a testvéri kapcsolatok kialakítása nagyon könnyű lesz.

Az iskolák közötti első nagy találkozásra Vajánban került sor június 4-én. A vajáni iskola pedagógusai egy kis vendégséggel várták vendégeiket, mely során kellemes beszélgetés alakult ki a két iskola tanári kara között. Az alkalmon jelen voltak az iskolák fenntartóinak a képviselői is, Dombrádról Nt. Sipos Kálmán lelkipásztor és a dombrádi gyülekezet főgondnoka, az ungi egyházmegye részéről pedig Nt. Mártha Géza esperes. Ennek a kellemes péntek délutánnak a végén mindnyájan tudtuk, hogy valami nagyszerű dolog kezdődött el, melyet mindenképpen folytatnunk kell.

A folytatásra nem kellett sokat várni. Június 18-ára Dombrádra kapott meghívást a vajáni tantestület. Amikor megérkeztünk, határtalan kedvességgel és szeretettel vártak bennünket, valamint bőségesen megerített asztallal. Kellemesen telt a

délután, sok beszélgetéssel, ismerkedéssel, kapcsolatok mélyítésével. Mindemellett megnéztük az iskolát kívül-belül. A gyermekek igazán kellemes környezetben, szépen kialakított osztálytermekben tanulhatnak. A falakon mindenhol bibliai idézeteket olvashattunk, rengeteg szemléltető eszköz áll a gyermekek rendelkezésére. A tornateremben a gyermekek két csoportja egy kis táncos meglepetéssel fogadott bennünket. Ezek

után megnézhattuk a dombrádi református templomot, meghallgattuk az orgona csodálatos hangját, felmehettünk a toronyba, és megnéztük a gyülekezeti termet is.

A jó társaságban hamar elrepült az idő, és eljött a búcsú ideje. Azonban biztosak vagyunk abban, hogy nem ez volt az utolsó közös találkozásunk, hiszen ahogy Nt. Sipos Kálmán dombrádi lelkipásztor fogalmazott, jól érezzük magunkat egymás társaságában. Addig is arra kérjük Istent, tartsa meg újdonsült barátainkat, testvéreinket a szünidő idejében is, és adjon ismét áldott találkozást.

Krausz Viktor

Hálaadás

Obec Šilica
Szilice község

Isten iránti hálaadással gondolunk az elmúlt év szeptemberétől ez év júniusig terjedő időszakra, melyben az Ő kegyelméből, a Nadácia Deřom Slovenska alapítvány Hodina Deřom programjából, a Szilicei Református Egyház „Művészettel az unalom ellen Szilicén és környékén” című tevékenységére kapott támogatásból valósulhattak meg rendezvények és foglalkozások az itteni és környékbeli gyerekek és fiatalok számára. A cél az volt, hogy a sokszor unatkozó, magukkal mit kezdeni nem tudó gyerekek és fiatalok számára adjon lehetőséget tehetségük meglátására, kamatoztatására, szabadidejük hasznos eltöltésére, a közösségben való épülésre csakúgy,

mint az evangélium megismertetésére. Állandó foglalkozások formájában a Szilicei Községi hivatal klubhelyiségében a kicsik (óvodások és az alsó tagozatos alapiskolások) számára néptánc és népi játékok voltak Csunyocska Ildikó néni vezetésével, a nagyobb gyerekek és fiatalok pedig különböző hangszereken tanulhattak helyi kötődésű zenészek vezetésével, ill. az éneklésben vehettek részt a 10 hónapon keresztül. Ezen kívül, ismétlődő jelleggel kézműves foglalkozások a Rohác testvérek és segítők vezetésével, filmklub, a Rozsnyói Mese-színház előadása Szilicén, színházlátogatás Rimaszombatban és a Firesz Fix munkacsoportjának szervezésében Fel-

emelő ifjúsági napok kerültek megrendezésre, valamint része lett a programnak fellépés és táncos-énekes-igei szolgálat sokak öröme a Rozsnyói Öregotthonban és Borzován. A kicsikkel való foglalkozás nyomán megalakult a Szilice gyöngyszemei gyereknéptánc csoport

valamint a zenei foglalkozásokon részt vevő fiatalok közül is néhányan bekapcsolódnak a Firesz Fix szolgálatába is. Ha Isten is úgy akarja és élünk, valamilyen formában szeretnénk tovább vinni ezt a szolgálatot, programot, (így is, hogy a támogatás véget ért,) komolyabban véve, mintegy kiegészítőként hogy az evangélium által és mellett a hittano-

sok, a helybeli és környékbeli gyerekek számára is legyen lehetőség szembesülni képességeikkel, lehetőségeikkel és elvezetni őket az ezzel való szolgálatra is. Köszönjük mindenki támogatását, segítségét, aki bármilyen módon hozzájárult a program megvalósulásához. Dicsőség érte Istennek!

André János

„Nem azért adok, hogy kapjak, hanem azért adok, mert kaptam.”

Ezzel, a többször elhangzott mondatból lehetne összefoglalni annak az

Füzes Oszkárné Bajtai Erzsébet

Erdélyi Református Egyházkerület Dél-erdélyi Régió Nőszövetségi Konferenciájának mondanivalóját, melyet 2010. június 19-én a Vajdahunyad melletti Rákosdon tartottak.

Tanulságos, felemelő, egyben megdöbbentő tapasztalatokkal tértünk haza útitársaimmal Hranýó Eleonórával (Abaúj-Tornai Egyházmegye Nőszövetségének elnöknője), ifj. Hranýó Mihállyal (lekipásztor Tornagörgön, a hosszú úton ő vállalta a sofőr szerepét) és Jakab Katalinnal (Szírefalván nőszövetségi elnöknő, egyházmegyei számvevő- Ung). Tanulságos, mert volt, aki reggel 5-kor indult útnak, hogy részt vehessen a 10:30-kor kezdődő, fél napos alkalmon. Felemelő volt belecöppenni, és részt venni egy magával ragadó, lelkesedő közösségben. Megdöbbentő, mert ahogy az egyik útitársam megfogalmazta: „Nem a szép Erdélyben voltunk.” Nagy a munkanélküliség, szegénység. A konferencia szünetében tombolajegyeket árusítottak, melynek teljes bevételét a magyarországi árvízkarosultak megsegítésére fordítják. Milyen egy ottani konferencia? Olyan, mint a miénk, mégis más. Gáll Sándor esperes, Gáll Katalin hunyadi nőszövetségi elnöknő és Fazakas József főgondnok köszöntötték elsőként az egybegyűlteket. Ezután bevonultak a zászlók. Füzes Oszkárné Bajtai Erzsébet nagykövetasszony mindegyikre ráköött egy szalagot, melyre ráírták a dátumot, és a konferencia színhelyét. Minden egyesnél elhangzott a mondat: „Legyen

áldott ez a zászló!”, majd az új zászló felszentelése következett.

Szász Eszter, a Bácsi Egyházközség lelkész-nője hirdette Isten ígését a Filippi 4, 10-20 alapján. Az ő szájából hallottuk először a címnek kölcsönvett mondatot: „Nem azért adok, hogy kapjak, hanem azért adok, mert kaptam.” Rövid szünet

Borbándi Erika régiós elnöknő

és frissítő után folytatódott a konferencia. Borbándi Erika magyarlapádi lekipásztornő, Dél-erdélyi Régió elnöknője, Árva Betlehem Kata jótéteményeiről-szeretetszolgálati lehetőségek a mai Nőszövetség számára címmel nagyon érdekes előadást tartott. Lehetősége sem volt senkinek sem elbóbiskolni, másra figyelni. Folyamatosan kérdeztetett, bevonta a hallgatóságot is az előadás menetébe. Őszintén szólva, nagyon szívesen hallgattuk volna jóval hosszabban is, de a beszédek még hátra voltak. Füzes Oszkárné Bajtai Erzsébet a Magyar Köztársaság Romániai nagykövetének felesége nyitotta a sort, majd jómagam, Fülöp Angéla, mint a SZRKE Nőszövetségének Elnöknője szóltam pár szót, mutattam be az itt végzett munkát. Következett Kovács István lekipásztor, az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsának missziói és diakóniai előadó-tanácsosa, Dézsi Attila, Hunyad megye prefektusa, Winkler Gyula, a Romániai Magyar Demokrata Szövetség elnöke, európai parlamenti képviselő, végül Batizán Attila, rákosdi lekipásztor szólt, hívott a szeretetvendégségre.

Hogyan tudnám összefoglalni az ott tapasztaltakat? Talán ezzel a szóval: szél-

balról: Jakab Katalin, Hranýó Eleonóra, Fülöp Angéla

sőséges. Bizony néhány emberen érezhető volt, hogy talán többet beszél románul, mégis, az azokban a napokban megrendezett I. Hunyad Megyei Magyar Napok - ez a nőszövetségi konferencia is a programok között szerepelt - aktív résztvevője volt. Az ebéd után siettek a felvonulásra, sétára a vajdahunyadi várba, és még valamilyen kulturális műsor is szerepelt a programban, de ezeken mi

Gáll Katalin

már nem vettünk részt. Még hosszú út állt előttünk. Szélsőséges, mert voltak szépen felújított épületek, többek közt az a gyülekezeti ház is, melyben elszállásoltak minket, de a legtöbb bizony elhanyagolt. Az út vagy nagyon jó, vagy nagyon rossz volt.

Hazaértünk. Megdöbbenve, lelkesedve, tiszta szívvel vallva: „Nem azért adok, hogy kapjak, hanem azért adok, mert kaptam.” Legyen mindezért Istené a dicsőség!

Fülöp Angéla

képeket készítette: ifj. Hranýó Mihály

VIII. Ladmóci Kórustalálkozó

„Dicsérem az Urat, amíg élek, éneklek az én Istenemnek, amíg vagyok.“ (Zsolt 146:2)

2010. május 30-án, Szentháromság vasárnapján, délután három órakor istentisztelettel kezdődött a Ladmóci Kórustalálkozó, immár nyolcadik alkalommal. Az Igét **Csoma**

László hirdette, hangsúlyozva az Isten iránti elhivatottság fontosságát, amely megmutatkozik abban is, hogy az elhívottak évről évre összesereglenek, együtt énekelve az Úr dicsőségére. A világ sokféleképpen válaszol erre az igyekvésre, és egy sikeres rendezvény másokat is meglehet. Azon-

ban a siker mögött rengeteg munka, összefogás, imádság és Istentől való kegyelem van, amelyet a külvilág gyakran nem lát.

Igemagyarázata végén Isten áldását kérte az összegyűlt testvérekre, hogy ez az alkalom mindnyájuk lelki épülését szolgálja.

A helyi lelkész, **Spisák István** köszöntötte ezután a meghívottakat. Ez alkalommal is több kórus vett részt a találkozáson, ismét színvonalas műsort előadva.

Elsőként a **karvezetők kórusának** zeneszámát hallgathattuk meg (*Pretorius: A Húrok édes dallamán*). A karve-

zetők külön erre az alkalomra készültek igényes kórusművekkel.

A kórusok a következő sorrendben léptek fel:
A Kiskövesdi Egyházi Női Kar

A Kiszéresi Református Női Énekkórus
Ifj. Spisák Mária – furulya

A Nagykaposi „**Cantabile**“ Kamarakórus
Az **örösi református gyülekezet kórusa**
Az ágcsernyői „**Cserfaág**“ női kar
A ladmóci református gyülekezet kórusa.

A rendezvény a **karvezetők kórusának** fellépésével fejeződött be, majd a jelenlevők közösen elénekeltek az ősi írást: „Az Úr vezessen...”

A kórustalálkozó szeretetvendégséggel zárult. Mindezt legyen Istené a dicsőség.

„Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Márk 9:23)

Györky Sz.

Az első...

(beszámoló a Barsi Református Egyházmegye első kisköri presbiteri találkozójáról, melyre Léván, 2010. június 6-án került sor)

„...legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkedésből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak.” (1 Péter 5:2,3)

A Magyar Református Presbiteri Szövetség honlapján, ahonnét az ígét is „kölcsonöztem” a beszámolók és hírek között találhatunk egy rövid beszámolót a közel egy évvel ezelőtti Léván tartott egyházmegyei presbiteri konferenciáról. A híradás elmondja, hogy ott, akkor nyilatkozatot írt alá a Barsi Egyházmegye és a Magyar Református Presbiteri Szövetség Északpesti Területi Szervezete, a nyilatkozat az együttműködésről szól, egyik pontja annak segítése, hogy a Barsi Egyházmegyében is alakuljon meg a Szlovákiai Presbiteri Szövetség területi szervezete. Akkor, ott nagyon komolyan vettük és örültünk a segítségnek, a lehetőségnek, s éreztük, végre itt is elmozdulhatunk a jó irányba, együtt, lelkész és presbiter a gyülekezetek ügyében. De azt azért nem gondoltuk, hogy egy év után, az első kisköri presbiteri találkozón Léván, ugyanabban a teremben, kb. ugyanannyi résztvevővel meg is tesszük az első lépést afelé a jó irány felé. De

denki számára érthető előadást Dr. Pecsuk Ottó, a Magyar Bibliatársulat főtájkára, teológiai tanár jóvoltából. Talán a jelen lévő lelkészek olyan sok új információt nem merítettek az előadásból, de mindenképpen jó volt nekünk is fölleveníteni mindazt, amit

Bihary György, Fót

ebben a témában tanultunk, vagy olvastunk, de különösen jó volt az, hogy azok a presbiterek, akik együtt a lelkészükkal hallgatták az előadást, folytatni tudták a témát kérdéseikkel, gondolataikkal, s tudtak és akartak is beszélni a hallottakról.

Az előadásra kérdéssorozat volt felépítve, a kérdéseket a gyülekezetek már előzőleg megkapták némi segédanyaggal együtt kidolgozásra, s most a tanár úr által feltett kérdésekre válaszoltak. Válaszuk személyes bizonyágtétel is volt egyben. És ez, nekünk, lelkészeknek igen nagy élmény volt és örömteli dolog, itt érezhettük meg, ez az az első lépés a jó irányba való elmozdulás felé.

Biztos vagyok benne, hogy aki még nem, vagy keveset állt „nagyközönség előtt”, annak sem könnyű megszólalni, de aki Isten ügyében szól, presbiter-társai és a lelkészek, előadók előtt, még nehezebb dolga van. De ezek a gondnokok és presbiterek nemcsak megállták a helyüket, de bizonyították is,

hogy már a felkészüléssel töltött időben is és a találkozón is erősödtek, épültek,

Tóth Adrián, Nagysalló

képezték magukat. Lehet, hogy Magyarországon, ahol erőteljes a presbiteri munka ez nem okoz gondot, de itt, ezek a presbiterek és gondnokok úttörőkké váltak. S lássuk a kérdéseket és a válaszadók neveit: 1. Mi a Biblia központi üzenete számomra? Csáki Gyula, Vámosladányból, 2. Mi a különbség a verbális és organikus inspiráció között? László Béla, Nyitráról, 3. Ki-vagy mi bizonyítja a kánonalkotás helyességét? Tóth Adrián, Nagysallóból, 4. Milyen példáit ismerjük a következő kijelentésnek: „Az Ószövetség írásai Krisztus felé vezetnek”? Molnár Zoltán, Nagyövedről, 5. Ha ma egy tekintélyes tudósokból álló társaság „találna egy új levelet Pál apostoltól”, lenne-e helye az

Dr. László Béla, Nyitra

Újszövetségben? Végh Gábor, Felsőszecséről, 6. Hogyan lehetséges, hogy az Írás ma is „megragadó”? Baják Margit, Pozbáról, 7. Normatív erejű-e az Új-

Dr. Pecsuk Ottó

megtettük, nem a magunk erejével és akaratából, hanem Isten áldásával és segítségével.

Az alkalmon a köszöntések és a helyi lelkész, nt. Kassai Gyula áhítata, egy konfirmandus kátéolvasása után az újszövetség keletkezéséről hallgattunk meg egy igen érdekes, átfogó és min-

szövetség az életünkben? Bohák József, Érsekkétyről, 8. Van-e kánon a kánonban? Pólya Gyula, Farnadról. Mind Pecsuk tanár úr, mind pedig a következő előadó, Dr. Judák Endre, a Presbiteri Szövetség képzési titkára, gödöllői egyetemi tanár elmondták, örülnek a főlkészülésnek, a válasznak, az első lépéseknek. Dr. Judák Endre a

Református Keresztyén Egyház püspök-helyettese is üdvözölte ezt az igyekezetet és konkrét példákkal igazolta, mennyire fontos, hogy presbiterieink képzettek és érdekelttek legyenek a gyülekezetépítésben, s munkatársai legyenek a lelkészek.

Kassai Gyula lelkész zárszávaiban megemlékezett a 90 évvel ezelőtti

Résztevők

presbitériumokban való közösségreformáló munkáról beszélt, igen szemléletesen, konkrét, gyakorlati példákkal alátámasztva előadását. Bihary György, főtí gondnok, az Északpesti Területi Szervezet elnöke elmonda, örül, hogy az egy évvel ezelőtti kezdeményezésnek van folytatása, s a

trianoni eseményekről és elmonda, a fájdalmas sebekből való „gyógyulás”unkhoz hozzájárultak a Magyar Parlament bennünket is érintő törvényei.

Az imaközösség, mellyel zárult ez az építő alkalom a helyi gondnok, Czíria Géza imádságával ért véget. A Lévai Gyülekezet, mely helyt adott a találkozóznak, a test táplálásáról is gondoskodott a szeretetvendégségen.

S hogy milyen volt ez a délután presbiteri szemmel? Zsigmond István, a Garamsallói Gyülekezet presbiteré számára a következőket jelentette ez a kisköri találkozó: A találkozó központi témája a közösség, annak megteremtése és formálása a gyülekezetben belül. Alapvetően hívta fel a figyelmet a Szentírás elsődleges és pótolhatatlan szerepére, ezen belül kiemelve fontosságát a közösség építésében.

Ennek gyakorlati próbáját is átélhettük, az egyes gyülekezetek gondnokainak bemutatásában. Különböző, előzetesen kiosztott, a Szentírásra vonatkozó kérdésekre dolgoztak ki az egyes presbitériumok nagyon mélyreható és figyelemre méltó értekezéseket. Mint később megtudtuk, ezen előadások magas színvonala elsősor-

Géresi Róbert püspökhelyettes

ban a gondnokok hitvilágát tükrözte. Néhány ismétlődő résztől eltekintve, ami a témák átfedésének illetve a források azonosságának is betudható, szép felszólalásokat hallhattunk.

A későbbiekben arról is szó volt, hogy mindez Magyarországon, ahonnan képezni jöttek bennünket, az egyes gyülekezeteken belül is működik már. Ugyanakkor hallhattunk itteni ellenpéldát is, hogy hová vezetne az effajta közösségépítési próbálkozás a presbitérium és a gyülekezet megfelelő felkészítése nélkül.

Mivel a találkozó elején egy nagyon érdekes tudományos előadást hallgattunk az Újszövetség keletkezéséről, az egyes előadások témáinak hátterét is megismerhettük. Mégis, talán nem a megalapozottság és a tudományosság volt a lényege ennek a találkozóznak, hanem hogy meglássuk és belássuk, mennyire fontos a közös munka,

Molnár Zoltán, Nagyölvéd

további munkára buzdítva segítségükéről és támogatásukról biztosított bennünket. Ft. Géresi Róbert, a Szlovákiai

Dr. Judák Endre és Dr. Pecsuk Ottó

együttműködés mellett a lelki közösség építése is a gyülekezeteinkben.

**Ambrus Erika, lelkész,
Zsigmond István, presbiter,
Garamsalló**

Szövetséges vagyok! És akkor...?(!)

„...minden élőnek véget vetek, mert erőszakossággal telt meg miattuk a föld” (1Móz 6,13) – „...özönvizet fogok hozni a földre...” (1Móz 6,17)

„...özönvíz lett a földön.” (1Móz 7,6) – „...özönvízzel borította el az istentelenek világát.” (2Pt 2,5) – „...semmit sem sejtettek, míg el nem jött az árvíz, és mindannyiukat el nem sodorta...” (Mt 24,39)

„Íme, szövetségre lépek veletek, és semmi sem pusztul el többé özönvíz miatt, mert nem lesz többé özönvíz a föld elpusztítására” (1Móz 9,11)

Isten szólt Nóénak, felkészítette, megmentette! Szelet bocsátott a földre, és apadni kezdett a víz (1Móz 8,1). Nőé áldozott az Úrnak, az Úr megáldotta és szövetséget kötött minden élővel! Szívárványív a felhőn... – emlékezzetek! (1Móz 8,15-9,17)

Isten szövetséget kötött minden élővel: „Szaporodjatok, sokasodjatok...!” (1Móz 9,1b) Isten Nóénak és utódainak adta a földet és minden rajta élő, hogy az, amit adott, az ember javát szolgálják. Azonban mindemellett figyelmeztetett: „...számon kérem az ember életét...” (1Móz 9,5b).

Az ember hajlamos arra, hogy csak a szépre és jóra emlékezzen, vagy épp csak panaszkodjon és a rosszat lássa, de a reális gondolkodás mintha próbatételek elé állítaná az embert. Nagyon sokszor, mintha csak két pozitív vagy épp két negatív pólus találkozna, úgy taszítja egymást az emberség és az emberiség! Pedig Isten ezt a kettőt szorosan összekapcsolja és el is várja, hogy az Ő parancsolatait betartsuk! Lehajolt hozzánk, hogy minket Magához feleljen, s így szövetségeseivé tegyen bennünket.

Ő felettünk van, teremt, igazgat, őrökdi és büntet, szeret és áld! Irgalmasan, kegyelmesen, szigorú tekintettel, kemény atyai kézzel, de igazságosan és sohasem ok nélkül. Csakhogy az ember kicsi computere nem mindig képes megnyitni a kapott dokumentumot, mert nincs hozzá megfelelő programja. Pedig a rendszer képes lenne befogadni, csupán fel kellene installálni. Van, hogy szakember segítsége szükséges, de van olyan eset is, amit az ember saját maga is meg tud oldani, csak egy kis odafigyelés, türelem és akarat kell hozzá.

Mindennapjainkban rengeteg lehetőség kínálkozik, nagyon színes a választékok skálája, de tudnunk kell választékosan és mértékkel skálázni a színeken, mert bár mindent szabad nekünk, de nem minden használ! Isten nekünk adta a földet, az uralkodás lehetőségét, de nekünk adta a felelősség tudatát is, hogy méltóképp bánjunk a kapott javakkal.

„Isten útjai kifürkészhetetlenek!” – szoktuk mondani. „Isten egyenesen ír, csak görbe vonalakon!” „Bezár egy ablakot és kinyit egy ajtót...!” Sok szólás-mondás kap helyet az emberek közhely-készletében, a baj csak az, hogy megmarad szóbeszédnek, és az elméletből nem lesz gyakorlat. Az esetek többségében csak a problémák esetén válunk Isten-hívóvé vagy épp káromlóvá, akkor fordítunk figyelmet az előbb említett elmélet-gyakorlat összhangjára. Isten nagy mestere a kettősségeknek...

Nem is olyan régen (március 22.) volt a Víz Világnapja, amikor is felhívják a világ figyelmét a víz fontosságára, értékére, hogy takarékoskodjunk, víz nélkül nincs élet. Tuda-

tosítanunk kell, mi lenne velünk víz nélkül, mi lenne tiszta víz nélkül?! Eme világnap után pár héttel megkezdődnek az esőzések, hurrá... van vizünk... elég... sok... Istenem segíts...! Tessék, nincs vízhiány, nem kell spórolni, és mégis... mi lesz velünk? Rengeteg értelmetlen és másodlagos dolog kap elsőbbséget a médiában, értékrendünkben, mindennapi életünkben, jövőképünkben, azonban meg kell próbálnunk a kapott értékeinket, tudásunkat, ítélőképességünket felhasználni, gyakorlati megnyilvánulással egybekötött figyelmet szentelni azoknak a felhívásoknak, melyek „leintése” az életünkbe kerülhet.

A Víz Világnapja és az árvíz kapcsolata csak egy példa a sok közül. Rengeteg véleményt, megnyilvánulást hallhattunk az árvízkárosultak, a szakemberek és mentők, a gyűjtők részéről, hallhattunk hívó-, hitetlen- és hihetetlen mondatokat is, de elgondolkodtunk már azon, hogy megértett-e valakit az ember abból, hogy mindez okkal történik? Látja az ember a figyelmeztetést? Vagy csak azt látja, hogy Isten egy gonosz kobold, aki büntet, igazságtalan, nem hallgatja meg a kéréseket, vagy épp nem is létezik, mert ha létezne, akkor már régen segített volna?

Teljes lehetetlenség! Az embernek semmi sem felel meg! Ha épp minden rendben van, akkor azt mondják: látod, minden rendben van, nem kell ehhez Istenség, pénzzel minden megvehető, én a magam ura vagyok, egészséges vagyok, amit elértem, azt csakis azért, mert megdolgoztam érte, vagy épp dolgoztattam érte. Ha valami rosszul alakul, akkor megint csak nincs Isten, mert nem mutatja annak jelét, hogy érdekelné az ember sorsa, nem küld pénzt, nem küld homokzsákot, nem ad gyógyszert... Hihetetlen az emberi kreativitás, a panaszáradat, a káromkodási kombinációk, a sok embert bódító, butító és bénító hozzáállás, aminek fő tartóváza az, hogy semmi sem jó, minek az, jó az, szitkozódások, irigység, gonoszság, vagy egyszerűen csak a hallgatás! És ezek után csodálkozunk az árvizeken? Igaz, nem mindenki érdemli

meg, akinek mindenét tönkretette a víz, de nem mi szabjuk meg az érdem-szabályt! Erre csak egy Valaki jogosult: Az, Aki mindezt megteremtette és lehetőséget adott a jó és rossz megkülönböztetésére. Ő tudja, mit miért tesz, és aki ebben hisz, az el tudja fogadni, vagy legalábbis kérni, hogy el tudja fogadni és újra tudja építeni, újra tudja értékelni életét. Isten lehajolt és szövetséget kötött az emberrel, hogy oltalmazza

és megőrzi, kegyelemből, hit által fenntartja és igazgatja, de azt is megmondta, hogy számon kéri az emberi életeteket és tetteket!

„Az Úr trónol az áradat fölött...” (Zsolt 29,10) Mi uralkodunk saját világiasságunkon? Tudunk határt szabni aggodalmainknak és teret nyitni hitünknek? Fel tudunk nézni a szivárványra boldog lélekkel, és bízni abban, hogy Ő mindenről gondoskodik, ha kérjük Őt? Látjuk a fényt, ami megtörlik a hullámok felületén? Látjuk azt a kezet, ami megnyitja

és elzárja az ég csatornáit? Mennyi katasztrófa és figyelmeztetés kell még ahhoz, hogy az ember észrevegye magát, észrevegye a másikat, észrevegye terveit, életvitelét számba vegye? Mi kell még ahhoz, hogy az ember lássa a rosszban a jót, a kötelező dolgok jó oldalát, a mindennapokban az apró örömeket, a próbatételekben a lehetőségeket, az életben az értéket és értelmet, a „büntetésből” a szabadulást, az árvíz után az apadást segítő szelet?

A szivárványíven találkozunk...

Csoma Annamária

Hittem, azért szóltam

A (félre)tájékoztató és elhallgatás iskolapéldái

- Keleten a helyzet.....? Egy héten át zajlottak a Tokaji Fesztivál eseményei, s egy héten keresztül kerestem egyetlen napilapunk hasábjain a tudósítást, beszámolót, esetleg egy nyúlfarknyi “szösszenetet” arról, hogy keletet nem csak a királyhalmeci képviselőtestület jelenti, melynek ellehetetlenülése újra és újra megjelenik, hanem valami más is. Rendezvényeket tartanak Ladmócon, Zemplénben, Borsiban, hogy észrevetessék magukat, történelmi, kulturális sajátosságait. Magáncégek és magánszemélyek sora igyekszik anyagilag támogatni e rendezvényeket. Ökumenikus kórustalálkozó, képzőművészeti kiállítás, bábszínház, turisztikai konferencia, vendéglőadók Magyarországról, Kárpátaljáról, Kassa és Eperjes megyéből, és még sok minden egyéb egy héten keresztül kevés volt ahhoz, hogy megjelenjen a napilap hasábjain. Igaz a szombati ajánlóban olvashattunk arról, hogy Borsiban eko-ruhakreációk bemutatója lesz vasárnap a koraesti órákban, de azt már nem olvashatták, hogy mindez része a Tokaji Fesztiválnak! Az ajánlóban jó előre olvashattunk a Szepsi Napokról, különböző régiós és községi rendezvényekről, de keleten a napilapunk „látása” komoly gyógykezelésre szorul. Nem tudom ez minnek tudható be, a napilap szerkesztői már „leírtak minket”, vagy csak a tudósítónak vannak „látás-zavarai”. Keleten a helyzet ugyan a lap számára láthatatlan, de nem mozdulatlan!

CsL

MOST AMERIKÁRA FIGYELÜNK

Az új református világcsalád bölcsője, Grand Rapids

Június 18-27. között az amerikai Michigan Állam Grand Rapids városa adott helyet az új református világcsalád, a Református Egyházak Világközössége megalakulásának. Ebből az alkalomból bemutatjuk a rendkívüli esemény helyszínét, a neves Calvin College-ot, azaz Kálvin Kollégiumot.

A híres Kálvin Kollégiumot 1876-ban Amerikába kivándorolt holland reformátusok alapították azzal a céllal, hogy a Keresztyén Református Egyház (Christian Reformed Church) nevelési-oktatási központja legyen, amelyik gondoskodik az új világban is a protestantizmus református hagyományainak az ápolásáról. A College mottója: „Szívemet áldozom oda Neked, Uram, azonnal és odaadással”. Jelenleg közel 4 100 hallgatója van. De hogyan is jött létre ez a nemcsak Amerika-szerte ismert és kiválóan tartott, a világ minden részéről látogatott Kollégium?

Az Észak-Amerikai Református Keresztyén Egyház alapította 1876 augusztus 4-én a Kálvin Kollégium és Teológiai Szeminárium néven az egyházi szolgálattévők, lelkészek képzésének a biztosítására. Az első évben hét beiratkozott hallgatója volt. A bölcsészeti tudományokat hallgatóknak négy év volt a tanulmányi idő, a teológiai hallgatóknak plusz két év. 1901-ben a Kollégiumnak már volt női hallgatója. Az irodalmi és a bölcsészeti részleg 1906-ban önállósult, a következő évtől a hallgatóknak már volt saját újságjuk. 1920-ban a filozófia is része lett az egyetemi képzésnek,

ahogyan azt a holland református teológus és államférfi, Abraham Kuyper az amszterdami egyetemen bevezette. 1928-ban alapították meg a méltán híres könyvtárat, mely a Hekman nevet kapta nagylelkű adakozójáról. Eredetileg 3 500 kötettel indult, mai állománya meghaladja az 1,8 milliót. Legerősebb részlegei: a teológia, a vallások, az amerikai irodalom, a brit irodalom, és a filozófia. 1956-ban a Református Keresztyén Egyház 2,9 millió dolláros támogatásával tovább fejlődött a Calvin College. Jelenleg területe 1,6 négyzetkilométer. Ma a klasszikus szakok (bölcsezet, teológia) mellett lehet kommunikációt, politikai tudományokat is tanulni. 2005-ben George W. Bush elnök is tartott ünnepi beszédet a Kollégiumban, amikor is rámutatott: „Isten nem republikánus...nem is demokrata...” – s ez a nyitottság újabb diáktömegeket vonzott a Calvin Collegebe.

2008-ban a Capella of Calvin College (a Kollégium ének-, és zenekara) koncertjeivel és kóruséneklésével a franciaországi Tours fesztiválról a díjak kétharmadát elhozta. A zenei vezető Joel Navarro professzor volt. 115 tagozata van ma, nagyon népszerűek a kereskedelmi, üzleti, mérnöki és ápolói karok. Az egyetem missziói alapirányában ez is olvasható: „Tanulmányaink révén szeretnénk hozzájárulni a megújuláshoz az akadémián, az egyházban és a társadalomban. Elkötelezzük magunkat Jézus Krisztus melletti hűségre, s felajánljuk áldozatként szívünket és életünket arra, hogy Isten munkáját végezzük az általa teremtett világban”.

Amikor a hallgatók beiratkoznak a College-be, tanulmányaik megkezdése előtt héthetes előkészítő kurzuson vesznek részt. Sok más egyetemmel is ápolnak szorosabb kapcsolatot, így Angliában, Hollandiában, Spanyolországban, Ghánában és Kínában is, ahonnan jönnek vendégprofesszorok, diákok, s ahová ők is küldenek előadókat. A 80-as években épült kollégiumi kápolnában naponta vannak szolgál-

latok, az 1000 szék hét elején és végén mindig foglalt. Helyileg a kápolna az egyetemi campus legmagasabb pontján helyezkedik el. A diákoknak több, mint negyvenféle szervezete, klubja, fóruma működik az egyetemen. A hallgatóknak 54 %-a nő, 46 %-a férfi. Kilenc százalékuk külföldi. A Calvin College jeles eseményei közé tartozik például a Hit és az Írás Fesztiválja, vagy a Hit és a Zene Fesztiválja.

A calvin.edu alapján Dr. Békefy Lajos

Újjászületés Isten népe számára

2010 a református egység éve. Júniusban, az egyesült államokbeli Grand Rapidsben jött létre a Református Egyházak Világközössége (REV), amely világszerte 80 millió református keresztyént képvisel.

Az egyesülő nagygyűlésnek, ahol az új református szervezetet életre hívták, az a michigani város adott otthont, ahol az RVSZ-hez és a RÖT-hoz tartozó egyházak hosszú idő óta hirdetik közösen Jézus Krisztus evangéliumát és működnek együtt az embertársaik javát szolgáló missziói munkában.

A nagygyűlés központi témája „a Lélek egysége a békeesség kötelékével” (Efézusi levél 4,3).

A továbbiakban ezen eseményről szóló tudósításunk olvasható. Szerk.

Az újonnan alakult Református Egyházak Világközössége, az egység és az együttműködés szellemében, „meghallotta a békülést hozó szeretet jóhíret”, számos döntést hozott és felkészült, hogy „örömteli reménnyel” adjon választ az egyházi és világi kihívásokra – áll a REV zárónyilatkozatában, melyet a 10 napos találkozó végén fogalmaztak meg Grand Rapidsben.

„Az egyesülés fókuszában kezdetektől fogva a különbözőség értékelésének fontossága állt. Az egységet érzékelni lehetett a beszélgetések és az istentiszteletek alkalmával is”-mondta Setri Nyomi, a REV főtikára.

A Református Világszövetséget és a Református Ökumenikus Tanácsot egyesítő REV 230 egyházat és 80 millió reformátust képvisel szerte a világról.

Most, hogy a találkozó véget ért, a REV megalakította a stratégiai tervező bizottságot, hogy összefoglalja a héten megvitatott kérdéseket, meghozott döntéseket és a szekciók és bizottságok tanácskozásainak eredményeit, és ezek alap-

ján határozza meg az elkövetkező évek programját.

Válaszolva „Isten szavára”, pénteken és szombaton az új közösség számos nyilatkozatot tett különböző témákban, így például az emberi jogok támogatásáról Szomáliában, Szudánban, Burmában, Észak-Koreában és Kubában.

Az egyik alapnyilatkozatban kijelentették, hogy a REV csatlakozik a világ minden táján élő bennszülöttek érdekeinek támogatását célul tűző összefogáshoz és „Isten kegyelmében bízva támogatja a gyógyulásra szorulókat szerte a világban”.

A REV küldöttei tárgyaltak annak kérdésében is, hogy hogyan lehet jobban és hatékonyabban bevonni a nőket és fiatalokat az egyházba, és tanakodtak kiutakról a jelenlegi, piacközpontú, emberiséget romboló gazdasági rendszerből.

Az új ökumenikus szervezet beszélt számos fontos jelenségről, melyek mai világunkban jelentkeztek, így tanácskoztak a keresztyének számának csökkenéséről a közép-keleti országokban és a Dél-Afrikai egyházak közötti széthúzásról.

Különleges üzenetet fogalmaztak meg a gyerekeknek,

mely így szól: „Együttműködünk mindenkivel az egyház családjáért és minden más családért egyaránt..”

„Minket Isten szava indított, amit megértettünk vezérgondolatunkat átgondolva: „Igyekeztek megtartani a Lélek egységét a béke kötelékével” - írták a REV vezetői zárónyilatkozatukban. „Úgy véljük, ez a közösség a világ átalakulásának nevében gyűlt össze. Megértettük, hogy akik Isten embereiként tekintenek magukra, azokat Isten az igazságosság munkálására hívja a világban.”

„Az utolsó vasárnapi istentiszteleten ünnepeltük igazán a közösséget, különösen azzal, hogy a fiatalokhoz és gyerekekhez fordultunk” - mondta Nyomi. „Csodálatos időt töltöttünk együtt az ünnepelve, hogy a régeből új formálódott. Hangsúlyt helyeztünk a bennszülött amerikaiak és más őslakosok helyzetére. Ez szintén ennek az új rendnek a része. Ez az a pont, ahonnan az új

szervezet folytatja a társadalmi igazságosságért vállalt küzdelmet.”

Legyen szó akár a szociális igazságosságról, vagy az istentisztelet új módjairól, az egység egy forrásból származik, aki a Krisztus. Ezt hangsúlyoztuk újra és újra.

„Mi ott próbálunk lenni, ahol Jézus látni akar minket, a szegények és elnyomottak között.” - mondta a záró istentiszteleten Jerry Pillay, a dél-afrikai egyház vezetője, a REV első elnöke.

A pápa is üdvözölte a megalakult Református Egyházak Világközösségét

XVI. Benedek pápa egyike volt azoknak az egyházi vezetőknek, akik üdvözölték az Református Egyházak Világközösségének megalakulását. A pápa levélben megfogalmazott üzenetét Gregory Fairbanks, a szentszék képviselője olvasta fel az Egyesülő Nagygyűlés delegáltjainak Grand Rapids-ben.

„A találkozó témája az egyesülés ösztönző lelkületét tükrözi. A két szervezetből egy született” - fogalmazott Fairbank, mielőtt felolvasta a levelet.

A RVSZ elnökének, Clifton Kirkpatrick-nak, és Peter Borgdorff-nak, a Református Ökumenikus Tanács elnökének címzett levélben a Római Katolikus Egyház vezetője szívélyes üdvözlését és imában hordozott jó kívánságait fejezte ki az Egyesülő Nagygyűlés delegáltjai számára.

XVI. Benedek pápa megerősítette a gyűlés vezérelvét, amit Pál apostol fogalmaz meg az Efézusbeliekhez írt levelében (4:3): „Lélek egysége a béke kötelékével”. A Római Katolikus Egyház vezetője arról biztosította a delegáltakat, hogy „Isten sosem fogja elhagyni a tanítványait az egységben”, és dicsérte a református egyházak új közösségében is megjelenő ökumenikus törekvést.

A pápa imádkozni fog azért, hogy a keresztyén egység, ami az új szervezeten keresztül is megmutatkozik, „a remény jelekeként és bátorításként szolgáljon mindazoknak, akik törekednek a teljes egységre, ami az Úr akarata az őt követők számára.”

„Valóban jó jel, hogy a Vatikán érdeklődik az iránt, amit itt történik” - mondta Borgdorff.

Jerry Pillay, a REV újonnan választott elnöke úgy véli, hogy a levél és annak ténye, hogy a Vatikán küldte, fontos gesztusa az egységnek, ami a jövőbeni együttműködés lehetőségét veti fel a REV és a Vatikán között.

Nyilatkozat a nyelvtörvényről és a kommunizmus áldozatairól

A Református Egyházak Világközössége nagygyűlésén a delegáltak zárónyilatkozatot fogadtak el, amelyben számos politikai és társadalmi kérdés mellett a szlovákiai magyarok szabad anyanyelvhasználata mellett is állást foglaltak. A REV, nyilvános ügyekkel foglalkozó bizottságának jelentésében, a világszerte élő reformátusok családjaként, hitet tesz az alapvető emberi jogok mellett. „Meggyőződésünk, hogy az emberi méltóság, az egyenlőség, a teremtett világ integritása, a szegénység elleni küzdelem, a béke és megbékélés jelentik napjaink legfontosabb kihívásait” - áll a jelentésben. A REV felemelte szavát azokért, akik üldöztetést szenvednek hitük miatt. A béke és megbékélés címszó alatt a REV egyházai küldetésük részeként szólnak a keresztyének közötti, illetve különböző vallási csoportok közötti békés kapcsolatok erősítéséről.

„Kiállunk a kulturális identitás megőrzése mellett, különös tekintettel a nyelvi szabadság által” - áll a dokumentumban. A református közösség elítél minden olyan helyzetet, amelyben a hatalommal bírók elnyomják és kizsákmányolják a erőtlenekeket és „a többség uralja a kisebbséget helyi, regionális és nemzetközi szinten”. A hasonló gyakorlattal, többek között a magyarok nyelvhasználatának szabadságát korlátozó szlovák helyzettel kapcsolatban a nyilatkozat elutasítja „azokat a politikai helyzeteket, amelyeket a diktatórikus hatalomgyakorlás és az erőltetett és kikényszerített uniformitás” jellemez. A nyilatkozat egy másik pontján kitér a Romániai Református Egyház helyzetére is,

megemlékezve a kommunista diktatúra halálos áldozatairól, sürgetve rehabilitációjukat. Egyben azt is elfogadhatatlannak tartja, hogy az 1945 és 1989 között kisajátított egyházi vagyont még mindig nem kapták vissza az egyházak. „Felszólítjuk a román államot, hogy valamennyi állampolgára tekintetében tartsa tiszteletben az élet integritásához és a magántulajdonhoz való jogot, beleértve a református egyházat” – fogalmaz a nyilatkozat. Javaslati között pedig imádságra hív azokért, „akik anyanyelvük használatában diszkriminációval szembesülnek.”

A plenáris ülés heves vitát folytatott a Kubára vonatkozó javaslatokról. Ezek ugyanis kizárólag az embargó megszüntetéséről szóltak, ugyanakkor hallgattak az emberi jogok megsértéséről. A nyilatkozat annak ellenére nem említette az emberi jogok kérdését, hogy a Cseh Testvérek Egyház korábban előterjesztett egy kimondottan erről szóló nyilatkozattervezetet. Az ellenérv, miszerint a felszólalásunk a kubai egyházak helyzetét rontaná, a közép-kelet-európai egyházak tiltakozását váltotta ki, de egyes nyugat-európai képviselők is emlékeztettek ennek a megfontolásnak az azóta bebizonyosodott tarthatatlanságára. Joel Ruml, a Cseh Testvérek delegáltja egy példával érzékeltette, hogy a református közösség hitelessége a tét. Vaclav Havel, amíg börtönben volt, nem kapott támogatást egyetlen egyházi világszervezettől sem. Amint Csehszlovákia elnöke lett, a korábban hallgató világszervezetek „elismerőleg veregették meg a vállát és sorra hívták meg szónoknak gyűléseikre.” A tiltakozó egyházaknak annyit sikerült elérnie, hogy a nyilatkozat imádságra szólít fel a lelkiismereti szabadság és a szabad véleménynyilvánítás gyakorlása miatt börtönbe vetett kubai politikai foglyokért.

Búcsú Grand Rapidstól

Véget ért az immár 230 egyház 80 millió tagját képviselő Református Egyházak Világközösségének alakuló nagygyűlése. Az elmúlt tíz napban folyamatosan beszámoltunk az eseményekről, amelyek az új református világszervezet létrejöttét kísérték. Az alábbi összeállításban a magyar delegáció egy-egy tagjának benyomását közöljük, és ezzel veszünk búcsút a Nagy-tavak vidékétől.

A lélek egységében Krisztus népe kiutat és megoldást találhat

Kádár Zsolt esperes szerint a református egyház történetében meghatározó jelentőségű, emlékezetes alkalom volt a

mostani világtalálkozó: „Isten kegyelme rátekintett egy olyan közösségre, mely sokféle belső gondja közepette új reménységet kapott.” A háromszáz delegátus több mint száz országból nyolcvanmillió reformátust képviselve hozta magával egyházának, népének, sőt kontinensének mai terheit. Az esperes úgy véli, a világ mostani nyomorúságaival szembesülve kifejezésre jutott, hogy a lélek egységében Krisztus népe kiutat és megoldást találhat.

„Felemelő pillanata volt a nagygyűlésnek a két világszervezet egyesülését kimondó határozat elfogadása, az új elnök és a végrehajtó bizottság tagjainak beiktatása, az istentiszteletek, úrvacsorázások, éneklések, imádságok. Isten Lelke átsuhant és megérintett feketét, fehéret, sárgát, indián és indonéz, afrikai és ausztráliai reformátust, és közöttük amerikai, erdélyi, szerbiai, anyaországbeli magyart, amikor megérthettük újra közös hitvallásos küldetésünk lényegét, aktualitásait – mondta Kádár Zsolt. – Kitüntető volt számunkra, hogy e hatalmas nemzetközi református családban mind a nagygyűlés elvi, tartalmi teológiai részén, mind pedig a liturgiális alkalmakon megbecsült helye és szerepe volt a Magyar Református Egyháznak. Grand Rapids egyháztörténeti jelentőségű mérföldkő a keresztyénség, a reformátusság életében. Isten különleges ajándéka volt számomra, hogy ennek részese lehettem.”

Igazi örömmel

„Elgondolkodtató volt látni a világ minden részéből ideseregülő népet, férfiakat, nőket, ifjakat és idősebbeket” –

mondta Peterdi Dániel főjegyző, aki szerint annak ellenére, hogy négy nyelven kellett tolmácsolni, aránylag folyamatosan ment sárga és kék lapok felmutatásával a vélemények megszondázása, mivel több bizottságban folyt a munka. Peterdi Dániel számára igazi örömmel voltak az istentiszteletek, a sok énekléssel, és a zenei betétek változatoságával, és külön öröm volt számára, hogy magyarul is felcsendülhetett a Szent vagy, szent vagy, szent vagy mindenható Isten kezdetű énekünk.

„Jó volt együtt élni más nemzetek tagjaival, de mégis az volt a legbensőségesebb, amikor bár más országok polgárait, de magyarul is beszélgethettünk egymással, dicsérhettük Urunkat, külön élmény volt ezen belül is Poznan Béla püspök úrral, Kocsis Attila esperes úrral és Varga Ferenc esperes úrral találkozni, megismerkedni” – zárta gondolatait a dunamelléki főjegyző.

Egy nagycsaládot kívánunk építeni

„Jó volt a hangulat az ifjúsági előkonferencián – véli Sütő Zsannett. – Külön csoportokban megbeszéltük Európa, Amerika és a karibi térség, Afrika, Ázsia és a Csendes-óceáni

régió fiataljai előtt álló kihívásokat majd ismertettük ezeket egymással. Öröm volt látni, hogy a világ fiataljai képesek kommunikálni egymással és megérteni egymást.”

Sütő Zsanett szerint nem az ellenségeskedés és a vádaskodás hangulata uralkodott, hanem a különbségeket elismerő és tiszteletben tartó, és erre építő együttműködésé.

„Úgy éreztem, nemcsak beszélünk az egységről, hanem hiszünk is benne. Komolyan úgy gondoljuk, hogy egy új generáció gyermekeként, történelmünket tiszteletben tartva, de nem azáltal gúzsba kötve, az új technológia segítségével azon szeretnénk munkálkodni, hogy egy élő, egymással kommunikáló nemzetközi közösséget egy nagycsaládot kívánunk építeni.”

„Mennyi mindent el lehet mondani szavak nélkül is!”

Pálfi Zsuzsa számára érdekes volt megtapasztalni, és női szemmel is nézni a találkozót. Szerinte ami számunkra otthon természetes, az sokak számára a glóbuszon még elérendő cél, mint például a nők felszentelése, és különböző pozíciókra való választhatósága. Fontos dolog kiállni egymás mellett, megosztani a tapasztalatokat, számára azonban az is érdekes volt, hogy a „gender justice” (nemek közötti igazságosság) túlhajtott formája hogy tudja olykor torzítani akár a bibliaértelmezést is.

„A találkozó legtöbbször jelentő részei a személyes találkozásokon túl az áhítatok, istentiszteletek voltak. A sokféle stíluson a keresztyéni öröm sütött át. Az üzeneteken túl mélyen elgondolkoztatott a szimbólumok szerepe, használata az istentiszteleteken. Mennyi mindent el lehet mondani szavak nélkül is, mennyire tudja erősíteni az Ige mondani-

valóját egy-egy kis gesztus, tárgy, amire sok-sok szemléletes példát láthattunk.”

„A lecke fel van adva!”

„Megtörtént a világméretű református családdegyesítés, amelynek alkalmából szívünknek kedves családtagokkal találkozhattunk – mondta Bölcskei Gusztáv. – Számos kétoldali testvéri beszélgetésre is sort keríthettünk, amire egy helyen ritkán nyílik lehetőség.”

A püspök úgy véli, a nagygyűlésen megmutatkozott, hogy az egyház alapvető lételeme az istentisztelet: „Sok, gondosan előkészített és inspiráló istentiszteleti alkalmon

volt lehetőségünk megélni azt a közösséget, amit immár a szervezet nevében is hordoz. A tanácskozás egészében is a közösség megélése volt a hangsúlyos, az eltérő ideológiák nem születtek éles ellentéteket. Jó volt megélni, hogy távolról sem passzív szereplői voltunk az eseményeknek, hanem aktív alakítói: segítők és fiatal teológusaink által, de olyan kimondottan magyar témák által is, amelyek a nyilatkozatokban, de az istentiszteleteken is megjelentek.”

Bölcskei Gusztáv szerint az, hogy a két előkészítő dokumentumot, a Cartigny és Johannesburgi Nyilatkozatot hivatalosan is elfogadták, garancia lehet arra, hogy a közös kérdéseket, elsősorban a gazdasági és ökológiai igazságosság témáját valóban teológiailag megalapozottan tárgyalják a jövőben.

„Az új elnökkel, Jerry Pillay dél-afrikai lelkész testvérünkkel való első találkozások arról győzték meg, hogy autonóm személyisége, elkötelezett hite és kiváló szervezőkészsége új korszakot nyithat a közösség életében. Már helyben két végrehajtó-bizottsági ülésünk volt vele. Mindkét alkalommal határozott vezetőnek nyilvánult – emelte ki a Zsinat lelkészi elnöke. – A második ülés igazából állás volt, hiszen azzal kellett szembesülnünk, hogy az ülésteremből eltűntek a székek. Jerry egy pillanatra sem jött zavarba, állva tanácskoztunk. A záró istentiszteleten tartott igehirdetése pedig kiváló kombinációja volt a határozott programadó beszédnek és a megragadó igehirdetésnek, amelyben az új kezdet és a természetünkben fakadó rossz meghatározottságok feladása dominált. Annyi bizonyos, hogy a lecke fel van adva: hogy mennyiben leszünk közösség, az kizárólag a tagegyházakon, így a magyar református közösségen is múlik.”

A Kárpát-medence Reformátussága

Légy hív mindhalálíg - Kiállítás a beregszászi főiskolán

A magyar reformátusság 500 éve Kárpátalján címmel nyílt kiállítás június elején a II. Rákóczi Ferenc Főiskola kiállítótermében. A főiskola és a Kárpátaljai Református Egyházkerület (KRE) Levéltára és Múzeuma közös szervezésében megvalósult kiállítás mottójaként a Jelenések könyve 2,10 szolgált: „Légy hív mindhalálíg...”

A Luther Márton által útjára indított reformáció tanai elég hamar gyökeret vertek vidékünkön, hisz már a 16. század 60-as éveiben a környéken számos református lelkész tevékenykedett, mondta bevezetőjében Soós Kálmán, a főiskola rektora. S hogy miben rejlett az új hit vonzereje? Abban, hogy választ adott a kor kihívásaira. A rektor köszöntőjében megemlékezett a kárpátaljai reformáció egyik legnagyobb alakjáról, Kálmáncsehi Sánta Mártonról is. A kiállítás címe utalva Trianonról is említést tett, hisz, mint mondta, Kárpátalja, mint olyan, nem létezik 500 éve, csupán csak egy 90 éve mesterségesen létrehozott földrajzi egység.

A közös szervezéssel kapcsolatban Zán Fábíán Sándor, a KRE püspöke elmondta, hogy a főiskola volt diákjai, az itt nevelt, okított szakemberek munkájának köszönhető, hogy összegyűlt az itt részben kiállított református gyűjtemény. Elszakítottágban öntudatlanul is jobban igyekszünk megbecsülni

kultúránkat, megőrizni gyökereinket, fogalmazott a püspök. Az összegyűjtött és kiállított tárgyakból is látszik, őseink nem voltak kicsinyesek. Volt bennük élni akarás, hűség, áldozatvállalási készség. Erre van ma is szüksége a megmaradáshoz a Kárpát-medencei magyarságnak - mondta a Zán Fábíán Sándor.

Kész Géza, a Református Levéltár és Múzeum igazgatója a főiskola kulturális és az egyház lelki ébredésének missziója kapcsán kiemelte, az általa vezetett intézmény mindkét misszióból szeretné kivenni a maga részét. Hozzátette, a kiállított úrasztali edények, terítők, templomaink kialakítása, sőt, a megmaradt iratok is mind-mind árulkodnak az építőkről, készítőkről, akik miközben szinte mindig keményen küzdöttek a mindennapi megélhetésért, sosem sajnáltak tehetségükből, javaikból az élő Istennek áldozni, s ennek az eredményét láthatjuk ma itt. Majd Hájas István levéltáros szolt a jelenlévőkhöz, aki pohárköszöntőjében hangsúlyozta, Isten is örömet leli a szép, az emberi szemet is gyönyörködtető dolgokban, szolgálja hát ez a kiállítás is az Ő dicsőségét.

A válogatott darabokból álló kiállításnak két hétig ad otthont a főiskola Gross Arnold kiállítóterme, ahol többek között fotókat, úrasztali terítőket, úrvacsorai kancsókat, serlegeket, ill. számos régi gyülekezeti jegyzőkönyvet is megtekinthetnek az érdeklődők.

Harsányi Andrea

Készül a SZERETETNAPTÁR 2011

Szerkesztőségünk számára a nyár eleje azt jelenti, kezdődik a Szeretetnaptár szerkesztése. Szeretettel hívjuk fel a lelképásztorok, presbiterek, gyülekezeti tagok figyelmét, hogy gyülekezeti tudósításaikkal, fényképekkel teljesebbé tehetik egyházi életünk naptári összefoglalóját. A beszámolókat szerkesztőségünk E-mail címére, a csoma@copusnet.net, vagy postai címére küldhetik. Előre is köszönjük segítségüket.

Csoma László

BIBLIAOLVASÓ

u e z é r f o n a l

1.	V.	1Sám 18, 1-13	Lk 20, 9-19
2.	H.	1Sám 18,14-30	Lk 20,20-26
3.	K.	1Sám 19, 1-13	Lk 20,27-40
4.	Sz.	1Sám 19,14-24	Lk 20,41-47
5.	Cs.	1Sám 20, 1-17	Lk 21, 1-9
6.	P.	1Sám 20,18-34	Lk 21,10-19
7.	Sz.	1Sám 20,35-42	Lk 21,20-28
8.	V.	1Sám 21, 1-10	Lk 21,29-38
9.	H.	1Sám 21,11-16	Lk 22, 1-6
10.	K.	1Sám 22, 1-10	Lk 22, 7-13
11.	Sz.	1Sám 22,11-23	Lk 22,14-23
12.	Cs.	1Sám 23, 1-12	Lk 22,24-30
13.	P.	1Sám 23,13-28	Lk 22,31-38
14.	Sz.	1Sám 24	Lk 22,39-46
15.	V.	1Sám 25, 1-17	Lk 22,47-53
16.	H.	1Sám 25,18-35	Lk 22,54-65
17.	K.	1Sám 25,36-44	Lk 22,66-70
18.	Sz.	1Sám 26, 1-12	Lk 23, 1-5
19.	Cs.	1Sám 26,13-25	Lk 23, 6-12
20.	P.	1Sám 27	Lk 23,13-25
21.	Sz.	1Sám 28, 1-6	Lk 23,26-31
22.	V.	1Sám 28, 7-25	Lk 23,32-43
23.	H.	1Sám 29	Lk 23,44-56
24.	K.	1Sám 30, 1-15	Lk 24, 1-12
25.	Sz.	1Sám 30,16-31	Lk 24,13-27
26.	Cs.	1Sám 31	Lk 24,28-35
27.	P.	2Sám 1, 1-16	Lk 24,36-43
28.	Sz.	2Sám 1,17-27	Lk 24,44-53
29.	V.	2Sám 2, 1-11	Efezus 1, 1-7
30.	H.	2Sám 2,12-32	Ef 1, 8-14
31.	K.	2Sám 3, 1-21	Ef 1,15-23

AUGUSTUS

Református Tanulmányi Központ

Sárosban és Szepességben jártunk

A történelmi Magyarország két fontos északi vármezejét kereste fel a Református Tanulmányi Központ által szervezett csoport április utolsó és május első napjaiban.

Csütörtökhely

Nem feltétlenül a mindenki számára ismert helyeket kerestük fel, hanem olyan falvakat, műemlékeket, amelyek sokak számára ismeretlenek. Gúta, Szilice, Királyhelmece, Bodrogszerdahely, Szőlőske, Borsi. Innen érkeztek a résztvevők, hogy „felfedezzük” magunknak ezt a gazdag történelmi hagyományú területet.

Eperjes magyar nyelvű emlékeinél megállva máris hallhattuk: mennyiszer jártam ebben a városban és nem is tudtam, hogy ezek itt találhatóak. A meglepő kezdet után a branyiszközi hágó áthaladva gondoltuk végig, miként is rohamoztak Guyon zászlóaljának katonái a meredek hegyoldalon. A gyönyörű tavaszi napsütésben már élénk tárult a szepesi vár lenyűgöző látványa, melytől 4 kilométerre Sigrá-Zehra temploma látható. Az 1245-1275 között épült templom gyönyörűen magaslik a falu felé. Csodálkozásunkat csak fokozzák az ugyanebből az időből

Káptalansor

származó freskók. Értékük felbecsülhetetlen, mint ahogy a legnagyobb elismeréssel szólhatunk a templom gondnoknőjéről, aki mély igei alapossággal magyarázza el a képeken megörökítették jelentését. Számára a templom nem csupán az egyházi szertartás helye, hanem az élet elszakíthatatlan része. Egy gyors ebéd a közeli „Szálláson”, s már megyünk is Szepesváraljára (Szapolyai János magyar király szülővárosán keresztül) a szepesi káptalan és püspöki templom meglátogatására. A késő román püspöki templom, melyben Szapolyai is nyugszik tele van magyar történelmi emlékekkel. A káptalansor végéről pedig nagyszerű kilátás

Desszert

nyílik a szepesi várra. Az ebédet követő desszertet már Lőcsén, egy középkori épületben található cukrászdában fogyasztottuk el, majd a városnéző séta következett. Lőcse alapos megismerésére legalább két napra lenne szükség. Mi a legfontosabb látnivalókat néztük meg, s folytattuk utunkat Márkusfalva felé, ahol a Máriaassy család által épített csodálatos kastélyokat néztük meg. Ebben a faluban született Máriaassy Félix színművész, akit a Szomszédok című sorozatban láthattak utóljára a tévénezők. Az iglói sétát követően a nap utolsó látnivalója Csütörtökhely (Spišský Štvrtok) gyönyörű gótikus temploma, melynek oldalkápolnáját a Szapolyai család építtette végső nyughelyül. Végül nem temetkeztek e kápolnába, amely a párizsi Sainte-Chapelle kicsinyített mása. A genfi Kálvin templom oldalkápolnájára legalább annyira emlékeztet. Az első nap estéjén Szepesszombat középkori kisváros várt minket szálláshellyel, s egy kellemes esti sétával.

Cs. L.

Folytatás a következő számban.

Pál és társai Cipruson (ApCsel 13: 4-12)

Kedves olvasóink! Az előző számban láthattuk magunk előtt, ahogy Pál elkezdte a munkáját, ahogy elkezdte hirdetni a Krisztus evangéliumát. Megtudhattuk, hogy a damaszkuszi zsidók nem nézték jó szemmel, a szolgálatát, és elhatározták, hogy megölik. A keresztyén testvérek azonban éjjel egy kosárban eresztették le a város falán, és így mentették meg az életét. Pál azonnal Jeruzsálembe indult, ahol igyekezett felvenni a kapcsolatot Jézus tanítványával, de ez a kísérlet kudarcba fulladt, ugyanis a keresztyének ismerték Sault, és félték tőle. De Isten nem hagyta őt egyedül, hanem elküldte Barnabást, aki bevezette őt a tanítványok körébe.

Akkor leírtam, hogy milyen jó érzés lehetett Pál számára, amikor Barnabás mellé állt, és megérezhette azt, hogy nincs egyedül. Ezzel kapcsolatban mondtam el, hogy milyen jó érzés számunkra is, amikor meglátjuk, nem vagyunk egyedül. Vannak társaink, vannak szép számmal olyanok, akik velem együtt hisznek Krisztusban. Most egy kicsit tovább lépünk, és azzal fogunk foglalkozni, hogyan indult el Pál társával együtt az első missziói útra, melynek az volt a célja, hogy minél több embert megnyerjenek a Krisztusnak.

Amikor Jézus megjelent Pálnak, illetve akkor még Saulnak hívták, vakon vitték be Damaszkuszba. Anániást küldte hozzá, hogy segítsen rajta. Amikor Anániás vonakodott ezt megtenni, hiszen ő is hallott a keresztyén gyűlölő Saulról, azt mondta neki Isten, hogy menjen csak nyugodtan, mert arra választotta ki magának, hogy megismeresse a nevét a pogányokkal, és megmutatja neki, hogy milyen sokat kell szenvednie a Krisztus nevéért. Hát Pál most elindul egy nagyon hosszú útra, melynek során tényleg meg fogja

ismertetni Krisztus áldozatával a pogányokat, és azt is megtapasztalja, mennyit kell Krisztusért szenvedni.

Az első állomása ennek a missziói útnak, melyből három is volt, ciprus volt. Saul és társai megérkeztek Szalamiszba, majd Páfoszba, ahol élt egy Barjézus nevű mágus, aki közeli ismerőse volt a római helytartónak, Sergiusz Paulusznak. Ez a helytartó egy nagyon értelmes, bölcs ember volt, aki kíváncsi volt arra az új tanításra, melyet Pál és társai hirdettek az emberek között. Pál beszélt neki Krisztusról, és ő kíváncsian hallgatta, de a mágus mindent megtett azért, hogy Sergiuszt eltérítse az evangéliumi hittől. Folyamatosan azon dolgozott, hogy a helytartó szívében ne szülessen meg a Krisztusi hit.

Pál megelégette mindezt, és rákiáltott Barjézusra a Szentlélek erejével, majd meghirdette neki az Isten büntetését: meg fogsz vakulni – erre hirtelen homály borult rá, és tántorogva keresett magának vezetőket. Amikor Szergiusz Paulusz látta mindezt, elámult, és elkezdett hinni az Úr hatalmas dolgaiban.

Amire ezzel a történettel kapcsolatban fel akarom hívni a figyelmeteket, az Barjézusnak a személye. Ő jól ismerte a helytartót, és ezt a kapcsolatot használta ki annak érdekében, hogy megakadályozza hitre jutását. Nagyon sokszor találkozunk olyan emberekkel, akik megpróbálnak bennünket elszakítani Krisztustól. Sokszor olyan emberekről van szó, akik közel állnak hozzánk, talán még barátaink is. Gondolatok csak bele, hányszor mondják úgy nevezett barátok, hogy ne menj templomba, inkább gyere velünk szórakozni. Elszakítanak bennünket az Istennel való találkozástól.

Ti döntitek el, hogy kinek engedelmességetek. A csábító szónak, mely talán kívánatosabb, vagy az Istennek, aki sokkal jobban tudja, mire van szükségünk, mint mi magunk.

Előttetek van a szünidő. Nagyon fontos, hogy ez idő alatt se hagyjuk el az Istent. Nagyon fontos, hogy a jó idő csábítása ellenére se felejtjük el a templomot, az Isten ígését. Ne hagyjuk, hogy Barjézusok megzavarjanak bennünket. Ebben segítsen minket az Isten. Áldott szünidőt kívánunk!

Imádság: Kegyelmes Isten! Köszönjük Neked, hogy a kísértés idején is mellettünk állsz, hogy erőt adsz ahhoz, hogy ellenálljunk. Kérünk, adj nekünk akaratot, hogy használjuk ezt a Te erődöt. Ámen.

Aranymondás: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” Máté 4: 10